

F. t. l. vedr. en rejsegarantifond

Lovforslag nr. L 121. Fremsat den 27. marts 2008 af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag

til

lov om ændring af lov om en rejsegarantifond

(Drift og finansiering af et rejseankenævn)

§ 1

I lov nr. 315 af 14. maj 1997 om en rejsegarantifond, som ændret ved § 2 i lov nr. 164 af 15. marts 2000 og lov nr. 207 af 29. marts 2004, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Nævnet drives og finansieres i overensstemmelse med lov om forbrugerklager.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. august 2008.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og formål

Formålet med lovforslaget er at sidestille et godkendt, privat ankenævn på rejseområdet med andre godkendte, private ankenævne således, at der anvendes de samme principper for drift og finansiering.

Efter lov om forbrugerklager kan klager fra forbrugere vedrørende varer, arbejds- eller tjenesteydelser indbringes for et godkendt, privat klage- eller ankenævn eller for Forbrugerklagenævnet. Efter lov om forbrugerklager kan økonomi- og erhvervsministeren godkende oprettelsen af private ankenævne, som omfatter bestemte brancher eller andre afgrænsede områder. Der er i dag 16 godkendte, private ankenævne, bl.a. på teleområdet, byggeområdet og for penge- og realkreditinstitutområdet. Et privat ankenævn oprettes af en eller flere brancheorganisationer og en eller flere forbrugerorganisationer, og det er som udgangspunkt branchen selv, der driver nævnet og finansierer klagebehandlingen. Det er op til stifterne at beslutte, hvorledes nævnets drift skal finansieres. Typisk finansieres et ankenævn via medlemsbidrag og sagsomkostningsgebyrer. Sagsomkostningsgebyrerne er dels det gebyr, som en forbruger skal betale for at indgive en klage til nævnet, dels det beløb, som en erhvervsdrivende kan pålægges at betale til nævnet, hvis han taber en sag. Det bærende princip for beregningen af dette beløb er, at det maksimalt må modsvare de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen. Nævnet er omvendt ikke forpligtet til at opkræve beløb fra den erhvervsdrivende, som taber en sag ved nævnet, ligesom nævnet kan vælge at sætte dette beløb lavere end de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen.

Rejseankenævnet er et privat ankenævn, som er godkendt efter lov om forbrugerklager. Bag nævnet står de to brancheorganisationer, Danmarks Rejsebureau Forening og Foreningen af Rejsearrangører i Danmark, samt Forbrugerrådet. Til forskel fra de øv-

rige godkendte, private ankenævne følger det imidlertid af rejsegarantifondsloven, at rejseankenævnet finansieres og sekretariatsbetjenes af en fond, Rejsegarantifonden. Rejsegarantifonden er en privat, selvstændig institution, der yder bistand til rejsekunder, der har købt et rejsearrangement hos en rejsearrangør. Alle rejsearrangører/formidlere, der udbyder pakkejser, skal registreres i Rejsegarantifonden, og skal betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens og ankenævnets driftsudgifter. Fondens bestyrelse består af repræsentanter fra de brancheorganisationer og Forbrugerrådet, som også står bag oprettelsen af ankenævnet, samt en formand.

Denne nævnskonstruktion blev indført ved en ændring af rejsegarantifondsloven i 2004, hvorved man muliggjorde en sammenlægning af rejseankenævnets og Rejsegarantifondens sekretariater. Ændringen kom i stand efter ønske fra branchen selv, bl.a. for bedre at kunne overføre viden fra klagesagsområdet til fondens sekretariat og for at opnå stordriftsfordele ved at drive sekretariaterne under et. Driften af det fælles sekretariat for fonden og rejseankenævnet finansieres af det administrationsbidrag, som rejsearrangørerne skal betale til fonden. Til gengæld opbeholder fonden de indtægter, som kommer ind via forbrugernes betaling af klagegebyr, og via de beløb, som erhvervsdrivende betaler for at tabe en sag ved nævnet.

Danmarks Rejsebureau Forening, der som nævnt er en af stifterne af rejseankenævnet, har opsagt vedtægterne for rejseankenævnet til udløb den 31. marts 2008. Foreningen mener bl.a., at omkostningerne i rejseankenævnet er for høje. Derudover ønsker foreningen ikke længere at medfinansiere behandlingen af klager over flyselskaber, fordi flyselskaberne ikke deltager i finansieringen af rejseankenævnet.

Endvidere har Rigsrevisionen i en revisionspåtegning i foråret 2007 til Rejsegarantifondens årsrapport for 2006 taget forbehold for, at gebyrbeløbene for tabte sager i rejseankenævnet er sat for lavt, idet de ikke fuldt ud dækker omkostningerne ved sagsbehandlingen. Rigsrevisionens forbehold baseres på, at det af

forarbejderne til rejsegarantifondsloven fremgår, at fonden alene skal opkræve administrationsbidrag til dækning af ankenævnets nettodriftsudgifter. Denne formulering indebærer, at rejseankenævnet er forpligtet til at fastsætte det beløb, som en erhvervsdrivende skal betale for at tabe en sag ved nævnet, til det, det reelt koster at behandle den pågældende sag.

I rejseankenævnet er det branchens opfattelse, at beløbet for at tabe en sag ved nævnet ikke må være for højt i forhold til sagsgenstanden (værdien af f.eks. rejsen), da der er en risiko for, at de erhvervsdrivende forliger sager for at undgå at tabe sagen ved nævnet og dermed blive pålagt at betale sagsomkostningsgebyr. Branchen ønsker derfor, at en større del af sagsomkostningerne for de selskaber, som taber eller forliger en sag ved nævnet, kan dækkes kollektivt af rejsebranchen.

Forarbejderne til de gældende bestemmelser i rejsegarantifondsloven indebærer, at stifterne af rejseankenævnet ikke selv kan beslutte, hvordan nævnet skal finansieres, det vil sige, hvor stor en del af nævnets drift der skal finansieres kollektivt af branchen, og hvor meget der skal opkræves i gebyr for at tabe en sag ved nævnet.

Formålet med lovforslaget er derfor at sidestille et godkendt, privat ankenævn på rejseområdet med andre godkendte, private ankenævne således, at der anvendes de samme principper for drift og finansiering. Dette indebærer f.eks., at en større del af udgifterne til sekretariatsbetjeningen af et ankenævn kan dækkes kollektivt af rejsebranchen.

For så vidt angår spørgsmålet om den fortsatte behandling og finansiering af flyklager har Økonomi- og Erhvervsministeriet været i dialog med de relevante parter for at finde en løsning herpå. Parterne kunne desværre ikke nå til enighed om en finansieringsmodel for flyklager. Fra 1. april 2008 behandles pakkerejser fortsat i rejseankenævnet, mens flyklager overgår til Forbrugerklagenævnet. For at finde en fælles løsning, også for flyklager, fortsætter Økonomi- og Erhvervsministeriet dialogen med organisationerne bag rejseankenævnet og med flyselskaberne. Dette har ikke betydning for lovforslaget.

2. Gældende ret

Reglerne og principperne for godkendelse af private ankenævne findes i lov om forbrugerklager, bekendtgørelse om forbrugerklager samt vejledning for godkendelse af private klage- eller ankenævne med tilhørende principper for beregning af sagsomkostninger ved de godkendte, private klage- og ankenævne.

Efter § 5 i lov om forbrugerklager kan økonomi- og erhvervsministeren godkende oprettelsen af og vedtægterne for private klage- eller ankenævne, som omfatter bestemte brancher eller andre afgrænsede områder.

Ministeren kan endvidere efter lovens § 17, stk. 3, fastsætte regler om, at en erhvervsdrivende skal betale et beløb til et godkendt, privat klage- eller ankenævn, jf. § 5, for nævnets udgifter til en sags behandling ved nævnet, hvis forbrugeren får medhold i sin klage eller hvis sagen forliges. Der vil kunne fastsættes regler om, at en erhvervsdrivende, som ikke bidrager til nævnets drift, skal betale et højere beløb end erhvervsdrivende, der bidrager til nævnets drift.

Det fremgår af vejledningen og de førnævnte principper for beregning af sagsomkostninger, at det bærende princip for beregningen af omkostningsbeløbene størrelse er, at det maksimalt må modsvare de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen.

Efter rejsegarantifondslovens § 1, stk. 2, finansierer og sekretariatsbetjener Rejsegarantifonden et rejseankenævn, der er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Rejseankenævnet behandler klager, der rejses af forbrugerne vedrørende rejser. Det fremgår af forarbejderne til § 1, stk. 2, at nævnet skal være godkendt af økonomi- og erhvervsministeren og drives efter de principper, som er fastlagt i lov om forbrugerklager. Endvidere fremgår det, at fonden alene vil skulle dække ankenævnets nettodriftsudgifter.

Efter rejsegarantifondslovens § 9, stk. 1, skal arrangører og formidlere for en udenlandsk arrangør betale et administrationsbidrag til fonden til finansiering af fondens og ankenævnets driftsudgifter. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af økonomi- og erhvervsministeren.

3. Økonomi- og Erhvervsministeriets overvejelser

De gældende bestemmelser i rejsegarantifondsloven indebærer, at stifterne af rejseankenævnet ikke selv kan fastsætte, hvordan nævnet skal finansieres, det vil sige, hvor stor en del af nævnets drift der skal finansieres kollektivt af branchen, og hvor meget der skal opkræves i sagsomkostningsgebyr for at tabe en sag ved nævnet.

Dette er efter Økonomi- og Erhvervsministeriets opfattelse ikke hensigtsmæssigt. Hvis et privat ankenævn skal fungere efter hensigten, er det vigtigt, at branchen har mulighed for selv at fastsætte, hvordan nævnet skal finansieres. Denne mulighed har stifterne bag rejseankenævnet ikke i dag i modsætning til de øvrige private ankenævne.

Formålet med lovforslaget er derfor at sidestille et godkendt, privat ankenævn på rejseområdet med andre godkendte, private ankenævne således, at der anvendes de samme principper for omkostningsfinansiering. Ifølge lovforslaget skal rejseankenævnet fremover drives og finansieres i overensstemmelse med lov om forbrugerklager. Dette indebærer f.eks., at en større del af udgifterne til sekretariatsbetjeningen af et ankenævn kan dækkes kollektivt af rejsebranchen.

Lovforslaget imødekommer derved branchens ønske om større frihed i forhold til finansieringen, idet rejseankenævnet får mulighed for at anvende de samme principper for finansiering, som gælder for de øvrige godkendte, private ankenævne. Samtidig tages der højde for Rigsrevisionens kritik af, at der opkræves for lidt i sagsomkostningsgebyrer og for meget via administrationsbidrag, idet det fremover er op til nævnet at fastsætte fordelingen i overensstemmelse med lov om forbrugerklager.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for stat, regioner eller kommuner.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget skønnes ikke at have administrative konsekvenser for erhvervslivet. Forslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets

virksomhedspanel. CKR vurderer ikke, at forslaget indeholder økonomiske eller administrative konsekvenser, og det bør derfor ikke forelægges et af Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspaneler.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer

Lovforslaget har været sendt i høring hos:

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Campingrådet, Danmarks Idrætsforbund (DIF), Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Danmarks Turistråd, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger (DGI), Den Danske Dommerforening, DFDS A/S, Finansrådet, Forbrugerrådet, Foreningen af Rejsearrangører i Danmark (R.I.D.), Friluftsrådet, HK, HORESTA, HTS, Håndværksrådet, Idrættens Fællesråd, Landsforeningen Dansk Vandrelaug, Landsorganisationen i Danmark, Rejse-Ankenævnet, Rejsegarantifonden, Rigsrevisionen, Stena Line A/S, Sø- og Handelsretten, Søsportens Brancheforening, Transport- og Energiministeriet og Turistvognmændenes Arbejdsgiverforening.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen nævneværdige
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1 (§ 1, stk. 2)

Det foreslås, at rejseankenævnet drives og finansieres i overensstemmelse med lov om forbrugerklager, med tilhørende bekendtgørelse om forbrugerklager og vejledning for godkendelse af private klage- eller ankenævn med tilhørende principper for beregning af sagsomkostninger ved de godkendte, private klage- og ankenævn. Derved sidestilles et godkendt, privat ankenævn på rejseområdet med andre godkendte, private ankenævn således, at der kan anvendes de samme principper for omkostningsfinansiering. Lovforslaget vil indebære, at en større del af sagsomkostningerne ved ankenævnet kan dækkes kollektivt af rejsebranchen. Principperne i lov om forbrugerklager med tilhørende bekendtgørelse mv., vil skulle overholdes, herunder også det bærende princip for beregningen af omkostningsbeløbets størrelse om, at det maksimale må modsvare de gennemsnitlige langsigtede omkostninger, der er forbundet med sagsbehandlingen.

Efter lov om forbrugerklager kan det pålægges de erhvervsdrivende at betale et omkostningsbeløb, hvis forbrugeren får medhold i klagen, eller hvis sagen for-

liges. Desuden kan der fastsættes bestemmelser i vedtægterne om, at en erhvervsdrivende, som ikke bidrager til nævnets drift, skal betale et højere beløb end erhvervsdrivende, der bidrager til nævnets drift.

Lovforslaget ændrer ikke ved det forhold, at fonden finansierer og sekretariatsbetjener et rejseankenævn, der er godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Ligeledes vil fonden fortsat oppebære indtægterne fra forbrugernes betaling af klagegebyr, og fra de beløb, som erhvervsdrivende betaler for at tabe en sag ved nævnet.

Til § 2

(Ikrafttræden)

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. august 2008.

Til § 3

(Færøerne og Grønland)

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan dog ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov*Gældende formulering**Lovforslaget***§ 1**

I lov nr. 315 af 14. maj 1997 om en rejsegarantifond, som ændret ved § 2 i lov nr. 164 af 15. marts 2000 og lov nr. 207 af 29. marts 2004, foretages følgende ændringer:

§ 1. [...]

Stk. 2. Fonden finansierer og sekretariatsbetjener et rejseankenævn, der er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Rejseankenævnet behandler klager, der rejses af forbrugere vedrørende rejser.

1. I § 1, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

»Nævnet drives og finansieres i overensstemmelse med lov om forbrugerklager.«

Til lovforslag nr. L 121. Skriftlig fremsættelse (27. marts 2008)

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om en rejsegarantifond (Drift og finansiering af et rejseankenævn)

(Lovforslag nr. L 121).

Efter lov om forbrugerklager kan klager fra forbrugere vedrørende varer, arbejds- eller tjenesteydelser indbringes for et godkendt, privat klage- eller ankenævn eller for Forbrugerklagenævnet. Rejseankenævnet er et privat ankenævn, som er godkendt af økonomi- og erhvervsministeren efter lov om forbrugerklager. Bag nævnet står de to brancheorganisationer, Danmarks Rejsebureau Forening og Foreningen af Rejsearrangører i Danmark, samt Forbrugerrådet. Til forskel fra de øvrige godkendte, private ankenævne følger det imidlertid af rejsegarantifondsloven, at rejseankenævnet finansieres og sekretariatsbetjenes af en fond, Rejsegarantifonden.

Danmarks Rejsebureau Forening har opsagt vedtægterne for rejseankenævnet til udløb den 31. marts 2008. Foreningen mener bl.a. at omkostningerne i rejseankenævnet er for høje. Derudover ønsker foreningen ikke længere at medfinansiere behandlingen af klager over flyselskaber, fordi flyselskaberne ikke deltager i finansieringen af rejseankenævnet.

Endvidere har Rigsrevisionen i foråret 2007 i en revisionspåtegning til Rejsegarantifondens årsrapport for 2006 taget forbehold for, at gebyr-

beløbene for tabte sager i rejseankenævnet er sat for lavt, idet de ikke fuldt ud dækker omkostningerne ved sagsbehandlingen. Rigsrevisionens forbehold baseres på, at det af forarbejderne til rejsegarantifondsloven fremgår, at fonden alene skal opkræve administrationsbidrag til dækning af ankenævnets nettodriftsudgifter.

Formålet med lovforslaget er at sidestille et godkendt, privat ankenævn på rejseområdet med andre godkendte, private ankenævne således, at der kan anvendes de samme principper for omkostningsfinansiering. Ifølge lovforslaget skal rejseankenævnet således fremover drives og finansieres i overensstemmelse med lov om forbrugerklager. Dette indebærer f.eks., at en større del af udgifterne til sekretariatsbetjeningen af et ankenævn kan dækkes kollektivt af rejsebranchen. Lovforslaget imødekommer derved branchens ønske om større frihed i forhold til finansieringen, idet rejseankenævnet får mulighed for at anvende de samme principper for finansiering, som gælder for de øvrige godkendte, private ankenævne. Samtidig tages der højde for Rigsrevisionens kritik, da det fremover er op til nævnet at fastsætte omkostningsfordelingen i overensstemmelse med lov om forbrugerklager.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige, erhvervslivet eller borgerne, ligesom det ikke indeholder EU-retlige aspekter.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.